

komite er kommen mange Invalider til Hjælp i mange Retninger. Have de f. Eks. ligget syge i lang Tid eller have de mistet deres Egteskælle og i denne Anledning haft særlige Udgifter; saa har denne Centralkomite, som vist ikke har saa ganske saa Midler at hjælpe med; foreløbig tilstillet dem en Understøttelse, som naturligvis er en Understøttelse en Gang for alle, men derfor hjælper den jo lige godt. Seg vil derfor henstille til den højtærede Minister, hvis han vil stille sig meget velvilligt over for en saadan Mand, om det da ikke var muligt ad den Vej at hjælpe ham. Og var det ikke muligt, at vi ad Lovgivningens Vej kunde faa en Forandring i det Forhold? Det er dog virkelig høist uretfærdigt, at en Mand, der bliver kommanderet til at være Soldat og skal forsvare Fædrelandet, og derved mister et eller to Lemmer og bliver fuldstændig Krøbling for hele Livet samt saa faar Invalidunderstøttelse, naar han saa kommer lidt i Konflikt med Loven, fuldstændig skal miste denne Understøttelse. Det er lidt haardt, thi Manden er jo dog bleven Invalid for hele Livet, jeg kan sige for vi andres Skyld, idet han har skullet forsvare Fædrelandet i Krigstid, og noget lignende gælder i øvrigt ogsaa under hans anden Soldatertjeneste, thi han kan jo ogsaa i Fredstid blive Invalid. Seg vil henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt at gøre noget der, om det ikke var muligt at faa en Forandring i det Forhold. Seg tror, at der i dette Ting er ikke lidt Stemning for her at være saa human og rimelig som muligt. Naar en Mand faar Invalidunderstøttelse, efter at det er juridisk konstateret, at han har mistet sin Arbejdsøve og er bleven Krøbling, saa er det jo dog i bedste Tilfælde efter Invalideloven, jaaledes som den er med de Forbedringer, som den har faaet, en grumme lille Erstatning for denne Mand for det Afsvaen af hans Helbred, som han maa føle hele Livet igennem. Det var derfor ønskeligt, om vi kunde komme ud over det Forhold, thi det er vanstelig at komme over det, saa længe Lovgivningen er som den er. Seg vil derfor henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke var muligt paa det Omraade at faa en Forandring i Lovgivningen. Hvad specielt denne Mand angaar, foreligger der jo de bedste Anbefalinger for ham, og, som jeg sagde, der foreligger ogsaa en Erklæring fra et Medlem af Tinget, som jeg har læst med Interesse, og som det forekommer mig ganske naturligt, at den højtærede Minister eller hans undergivne i Ministeriet gøre sig bekendte med, for det forekommer mig, at den

ikke taler saa lidt til Gunst for Manden. Seg skal derfor henstille, at man tager saa velvilligt paa Manden som vel muligt. Den højtærede Finansminister henviser ham til at føre Proces. Ja, men taber han nu Sagen ved Højesteret, saa faar han selvfølgelig slet ikke noget, og saa kan det jo være, at den højtærede Finansminister selv med sin bedste Vilje ikke kan skaffe ham noget under den Lovgivning, vi have. Seg vil derfor anbefale, at der vises den største Velvilje over for disse Hæderesmænd, som have blødt for Fædrelandet. Naar de have blødt saa meget, at de ere bleven ligefremme Krøblinge, saa have vi jo mange Gange her i Tinget udtalt, at vi ønskede ikke fra dette Tings Side, at de skulde gaa med Vrekasjer eller ligefrem tigge. Det er noget, Nationen efter min Mening fuldt ud skylder de Folk, at de i vort Samfund kunne faa Lov at leve paa en nogenlunde rimelig Maade, efter at de have været med at bøde Livet for os andre, kan jeg sige. Derfor have Invaliderne, saa længe jeg har været Medlem af dette Ting, altid mødt Velvilje her, og jeg skal derfor ogsaa tillade mig at anbefale denne Mand til den højtærede Ministers Velvilje. — Hvad angaar Bestkyskifferne, saa fik vi jo et ganske anderledes bestemt Svar, og noget blev der jo opnaaet. Den højtærede Minister sagde rent ud, at hvad de talte de Brislinger angik, saa vilde denne Sag blive ordnet, og de paagældende Fiskere saa den Lind, de ønskede. Derimod vilde den højtærede Minister ikke være i Stand til i Genhold til den Lovgivning, vi have, at give dem de Indrømmelser, de ønskede over for Saltet. Naa, noget er jo bedre end intet. At de kunne faa det halve af det, de bede om, er jo altid noget, og det takke de selvfølgelig for. Saa kan det jo være, at de kunde faa Lind med Saltet en anden Gang. At vi først skulde maatte gaa til en Toldlovreform, maa jeg tilstaa, at jeg forstaar ikke rigtig, thi som jeg antydede i min Anbefaling af dette Andragende, have vi Landsmænd jo Lind over for Saltet paa mere end en Maade. Men, som sagt, jeg antager, at jeg paa Fiskernes Vegne kan takke den højtærede Minister for Indrømmelsen over for Brislingerne, jaaledes at de kunne faa dem billigt. — Hvad det sidste Andragende angaar, lod det til, at der intet var at gøre; det beklager jeg nu, thi jeg tror ikke, der er saa meget at risikere her. Den højtærede Minister henviser til de hundrede og nogle og halvfems, tror jeg det var, der i sin Tid i Genhold til den af ham nævnte Lov fik Understøttelse, og han har jo fuldstændig Ret i, at der som der er nogen af dem tilbage